

Hoofdstuk 1

Elisabeth

Ik lig in een onrustige slaap. Dit is geen gewone droom. Het voelt levend, alsof je het kunt aanraken. Alsof de duisternis zelf ademt. Een stem, ver weg maar helder, dringt door de leegte heen.

‘Jij bent voorbestemd het land te redden,’ spreekt de stem, doordrenkt van haast en hoop tegelijk.

Ik wil reageren, mijn hoofd draaien, iets zeggen, maar mijn lichaam is zwaar. Alsof ik vastzit aan de grond van deze droom. Beelden schieten door mijn hoofd: een landschap dat gloeit van kleur, waar bloemen oplichten alsof ze van binnenuit licht geven.

‘Kom ons redden, het gaat niet goed,’ fluistert de stem opnieuw.

Maar nu klinkt hij anders, bijna boos.

‘Maar... hoe?’ zeg ik.

Mijn hart bonkt hard, te hard. Mijn adem gaat snel en onregelmatig.

En dan een aanraking. Heel licht en zacht, als een veer op mijn schouder.

Met een schok schiet ik overeind. Mijn borstkas gaat op en neer, mijn huid is plakkerig van het zweet. Mijn kamer is donker en stil, maar mijn gedachten razen nog na. Hoe kan ik dit negeren? Waar komen deze beelden vandaan? Zijn het dromen of herinneringen die ik jaren heb weggeduwd?

Mijn droom trekt me terug. Terug naar Plantonium. Ik zie het weer zoals ik het ooit kende: een wereld die bijna ademde. Lucht die zacht glinsterde. Bomen die traag bewogen, zelfs zonder wind. En overal dat gevoel dat de wereld je herkende.

Ik denk aan koning Arthur. Als kind ben ik vaak in zijn kasteel geweest. Ik herinner mij de koude stenen vloeren onder mijn blote voeten, het warme zonlicht dat door hoge ramen viel en in gouden vlakken over de muren brak. De grote zaal waar stemmen echoden en waar hij sprak over de magie alsof het iets gewoons was, iets dat je elke dag kon aanraken.

Ik ben zeven als ik voor het eerst naar Het Dorp van Plantonium mag voor de ceremonie rond de Steen. De lucht is daar anders. Voller, bijna zingend. Kleine lichtjes zweven tussen de mensen. Koning Arthur staat op het podium in zijn gouden mantel. Zijn stem draagt over de menigte heen.

‘De magie van Plantonium is onze grootste schat. Het is onze plicht haar te beschermen.’

En dan komen de Schaduwen. Niemand ziet precies waar ze beginnen. Eerst zijn het alleen geruchten. Een kou in het noorden. Stilgevallen dorpen die niet meer antwoorden. Daarna verdwijnen ze echt, alsof de wereld ze inslikt zonder geluid.

De Steen verliest zijn kracht. De magie wordt dunner, zwakker, alsof ze uit de wereld wordt getrokken. En zelfs koning Arthur kan dat niet meer ontkennen. Hij vecht tot het einde.

De Schaduwen bereiken de Steen. De zegels breken. Op de trappen van het kasteel, met een laatste kreet die door het hele land lijkt te scheuren, valt koning Arthur. En met hem valt Plantonium.

Maar ik ben daar niet meer. Ik weet niet hoe of waarom, maar op een dag word ik wakker in een bed dat ik niet herken. In een weeshuis aan de rand van het koninkrijk. Ze zeggen dat ik ben achtergelaten.

Door verhalen hoor ik over een man met zilveren haren. Iemand die mij zou hebben gebracht. Maar niemand weet zeker wie hij is. Of waarom hij mij heeft achtergelaten.

Nu sta ik op mijn eigen benen, in een wereld die doet alsof magie nooit heeft bestaan. Maar de dromen, die blijven. Vlagen van geur, kleur, licht dat niet thuishoort in deze wereld. En dan heb je die stem.